

med sat disse to Spørgsmaal under Politikkens Tegn og dermed hindret Folketinget i at gaa ind paa dem, og det var den afgørende Grund til, at Underofficersloven maatte vente saa længe, som Tilfældet blev. Der kan være politiske Hensyn, der kunne gøre, at Forslag af denne Natur standses, men deres saglige Værdi, Gyldigheden af deres saglige Indhold er ogsaa under saadanne Forhold fremdeles til Stede.

Man kan altsaa, hvis man ønsker det og finder det forsvarligt, som jeg allerede har nævnt, stille sig i en Position, der har til Hensigt at fortrædige Ministeriet og det Parti, hvoraf Ministeriet er udgaaet, men det er da af politiske Hensyn, ikke af saglige Hensyn. Af saglige Hensyn vil det ikke være muligt — synes jeg — at gaa imod dette Forslag. Det var i 1888, at Brandes udtalte sig paa den Maade, altsaa medens Provisorierne blomstrede allerstærkest midt under det Estrupske Ministeriums Regimente, og siden da er der jo løbet meget Vand i Stranden. Siden da ere vi gaaede Etaternes Kreds rundt, Postvæsenet, Telegrafvæsenet, Toldvæsenet, Jernbanevæsenet osv. osv. Skulde det da være urimeligt, at Folketinget nu stillede sig paa det Standpunkt, som den radikale Edvard Brandes for mange Aar siden fandt forstandigt og forsvarligt, midt i Provisorietiden og paa en Tid, da man fra Venstres Side, fra den almindelige Befolknings Side havde nogen Grund — ihvorvel dette ikke burde være afgørende i og for sig, men det kunde rent ubevidst virke med — til at se med ret uvenlige Øjne paa Officerstanden, som den Gang sendte sine Repræsentanter ud i Landet for at lade dem tale paa en vis bestemt Maade og derved i Virkeligheden støtte et vis bestemt Parti, en vis bestemt Opfattelse med Hensyn til det militære Spørgsmaals Løsning. Dette kunde ogsaa virke med, men ikke destomindre se vi den radikale Dr. Edvard Brandes staa op midt i Provisorietiden og sige: det er urigtigt, de trænge til en Lønningsforbedring, de maa have den, det var ønskeligt, at vi allerede i denne Samling kunde komme i Gang med det, vi allerede have, og snarest muligt kunne tage fat paa det næste.

Vi have set, at det forrige Ministerium har været betænkt paa at fremkomme med Forslag om det nærværende Emne, og der er ingen Tvivl om, at hvis vi havde haft Ministeriet Deuntzer, vare vi allerede i afvigte Samling komne til at beskæftige os med Forslag af den Natur her i Tinget, idet saavel Hr. Generalmajor Madsen som Hr.

Viceadmiral Jøhnke var meget stærkt betænkt paa at føre dem frem, og Ministeriet, de øvrige Ministre havde givet deres Tilslutning til, at de maatte arbejde for deres Forslags Gennemførelse. Og det tør jeg nok paastaa, selv om ogsaa det ærede Medlem, der sidder her bag ved og af og til forsøger paa at afbryde, vil mene noget andet, at Hr. Viceadmiral Jøhnke var ikke mindre ivrig for denne Sags Gennemførelse end Hr. Generalmajor Madsen, men dermed er ikke sagt, at den Bebrejdelse, der er kommen frem fra radikalt Hold under Ministerkrisen overfor Generalmajor Madsen, for at han ikke havde gennemført Løjtnantslønningsloven — thi det er det mærkelige, at den Gang saa man den Bebrejdelse — var retfærdig, naar den ikke ogsaa skulde gælde Hr. Viceadmiral Jøhnke. Jeg siger herved til en Artikel i Bladet „Politiken“ for 7. Januar. Ærede Medlemmer kunne her se Udslag af den Uvillie, man nærede overfor Krigsminister Madsen, fordi han ikke havde løst dette Spørgsmaal, som der nu vist nok, saa vidt jeg skønner, skal laves radikal Opposition paa.

Der vil sikkert under de videre Forhandlinger her blive sagt, at denne Sag hører under Forsvarskommissionen, og saa længe dennes Betænkning ikke foreligger, kunne og bør vi ikke beskæftige os dermed. Jeg kan ikke dele denne Betragtningens Rigtighed overfor denne Sag, lige saa lidt som den blev hævdet og fastholdt fra nogen Side, da vi gennemførte Underofficersloven. Forholdet var jo det, at Ministeriet Deuntzer ved sin Dannelse paa samme Tid tog Bestemmelse om at nedsætte Forsvarskommissionen og gennemføre Underofficerslønningsloven. Hvis Forholdet havde været det, at en Gennemførelse af Underofficerslønningsloven maatte foregribe noget med Hensyn til Forsvarsvæsenets organisatoriske Ordning, saa maatte den have været et Fejlgreb, men den blev dog enstemmig vedtagen i Rigsdagen. Hvad der nu imidlertid kan siges om Underofficerslønningsloven, kan siges med samme Gyldighed, naar det drejer sig om en Lønningslov for Premierløjtnanter, for ikke at tale om Officierer og Intendantter og alle de andre, som falde ind under dette Forslags Rammer. Der er sikkert ingen i denne Sal, som tror, at vi ved at gennemføre dette Forslag nu ville komme til at beholde en eneste Premierløjtnant mere, end hvis vi ikke gennemførte Forslaget. Ingen vil staa frem og sige, at naar vi gennemføre dette Forslag,